

Veraikon z oltára sv. Kríža kostola sv. Egídia v Bardejove. Foto I. Hofman

/T/ SOLIACIA/N/TRIS . . . Po doplnení je pravdepodobné znenie textu takéto: „Veronika podáva Kristovi na útechu ručník.“⁶

Maľbu môžeme teda skutočne označiť ako veraikon, ak budeme rešpektovať fakt, že nositeľom obsahovej zložky nie je obrazová stránka, ale nápis. Bardejovský majster v snahe vyhovieť konvenčnej požiadavke objednávateľa o stvárnenie práve tohto námetu (veraikon patril koncom 15. storočia k najobľúbenejším výtvarným motívom na predelách slovenských oltárov), spojil v jednej kompozícii výjav bolestného Krista s nápisom dedikačného charakteru. Ta-

kéto riešenie umožnilo autorovi použiť nizozemskú predlohu, v bardejovskom prostredí novátorskú, a súčasne rešpektovať kánon, zaužívaný pri ikonografickej výstavbe našich neskorogotických oltárov.

Nizozemské maliarstvo na konci 15. storočia, konkrétne produkciu tzv. druhej generácie majstrov, s ktorou bol autor tonda z predely oltára sv. Kríža oboznámený, poznal aj autor maliarskej výzdoby iného oltára kostola sv. Egídia v Bardejove, oltára Narodenia. Prvou spojnicou s nizozemským neskorogotickým umením bola grafická tvorba Martina Schongauera. Neznámy